

Helen Cox

De moord in inkt

Kitt Hartley – Deel 1

I

Kitt Hartley trok haar mondhoeken misprijzend op. Ze sloot haar ogen en deed een schietgebedje in de hoop dat wanneer ze ze open zou doen Grace, haar assistente, voor haar zou staan met de mok hete lady grey die ze een halfuur geleden was gaan halen. In plaats daarvan stond de man met de mosgroene anorak nog steeds voor haar, toen Kitt haar ogen opende. Hij rook nog steeds naar sufgekookte kool en had zijn wenkbrauwen nog steeds vragend opgetrokken terwijl hij op antwoord wachtte.

'*Tess van de d'Urbervilles?*' Kitt herhaalde de boektitel waarvoor ze haar mondhoeken had opgetrokken.

'Ja, die kan ik niet vinden. Onze docent zei dat het een klassieker is. Heeft u een exemplaar? Dit is toch een bibliotheek, of niet soms?' vroeg Kool.

De bibliothecaresse haalde haar vingers door haar lange rode haar. Het gebaar zou de student niet opvallen en haar de gelegenheid geven stevig aan de koperen lok te trekken om haar frustratie de baas te worden. 'Ja, meneer, we hebben diverse exemplaren, op de afdeling romans. Weet u, dit is de afdeling Vrouwenstudies.' De blik van Kitt ging naar het grote bruine bord boven aan de trap waarop in niet mis te verstane bewoording stond: 'Vrouwenstudies.'

Ontelbare malen had ze vergevensgezind gereageerd op het feit dat mensen wanneer ze de bibliotheek betraden niet hun grijze cellen in de leesmodus zetten. Met de reusachtige eiken boekenkasten, glas-in-loodramen en hoge, beschilderde plafonds kon de universiteitsbibliotheek van de Vale of York aanvankelijk nogal intimiderend zijn. Maar juist op deze maandagmorgen had Kitt nog last van een kater van het weekend en was haar geduld gelimiteerd. Zeker voor de thee.

‘O,’ zei de man en zijn ogen werden zo groot als schoteltjes. Hij hief zijn hoofd alsof hij zich nu pas bewust werd van zijn omgeving. ‘Nou ja...’ zei Kool. ‘Ik studeer hier een week en ben me nog aan het oriënteren.’

‘Natuurlijk,’ zei Kitt en ze glimlachte zodat de man zich minder zou generen over het feit dat hij een vraag had gesteld zonder te weten op welke afdeling hij zich bevond. ‘In het begin is het lastig, maar het zal wel wennen.’ Met een lachje keek ze omhoog naar de schildering van Prometheus die de mensheid het vuur schonk. ‘Geef deze plek een kans en voor je het weet, voelt het hier als je tweede thuis.’

‘Hmm,’ zei Kool op zeer vlakke toon. ‘Ik snap trouwens niet waarom er überhaupt een afdeling Vrouwenstudies bestaat-’

‘Pardon,’ zei Kitt in de hoop dat ze hem verkeerd had verstaan, terwijl ze aan haar versnelde hartslag al voelde dat dat niet zo was.

‘Er is toch zeker ook geen afdeling Mannenstudies, of wel soms?’ antwoordde hij.

Kitt trok haar mondhoeken weer op. Als de man alleen haar werk had bekritiseerd, had ze dat wel aangekund; dat soort opmerkingen incasseerde ze al jaren. Maar dit soort opmerkingen ontsproten aan een gevaarlijk gevoel van superioriteit. Waarom dacht deze man dat hij het recht had een stem die niet van hem kwam het zwijgen op te leggen?

Terwijl het in haar hoofd begon te stormen, dacht Kitt aan de boeken die ze over mindfulness had gelezen. Ze herinnerde zich een hoofdstuk waar in stond dat het hielp wanneer je het fysieke gevoel van boosheid in je lichaam kon identificeren. Wanneer je dat kon temperen – door een soort spirituele verandering – zou dat je hersenen kalmeren.

Volgens die boeken ervoeren de meeste mensen boosheid als een aanhoudende verkramping in hun schouders. In het geval van Kitt ging het om een gloeiend gevoel in haar borstkas. Het had weinig zin dat weg te lachen. Als het om spieren ging, kon je altijd op pilates gaan. Ze had alleen nog geen manier gevonden om de brandstapel achter haar ribben te doven. We-

tenschappelijk gezien zou diep ademhalen het vuur alleen maar aanwakkeren.

‘Eigenlijk,’ zei Kitt, ‘hebben we een hele verdieping die gewijd is aan Mannenstudies. De afdeling Geschiedenis.’

De man vertrok zijn gezicht toen hij de opmerking van Kitt tot zich door liet dringen. ‘Dat is heel onaardig.’

Kitt legde een hand op haar heup. ‘Net als de suggestie dat verhalen die niet overeenkomen met je eigen ervaring, niet de moeite waard zijn om op te schrijven.’

De man opende zijn mond om antwoord te geven, maar het zware Yorkshire-accent van Grace – waarin de klinkers bijna net zo hard zijn als de medeklinkers – voorkwam dat.

‘Ladygreythee voor de dame,’ zei Grace en de kalmerende citrusgeur kringelde op naar Kitts neus.

‘Dank je wel,’ zei Kitt en ze zakte terug in haar dennengroene bureaustoel waarin ze een zacht, paars kussen had gelegd met een geborduurde pauw om het geheel uitnodigender te maken.

Kool keek haar kwaad aan.

Ze ontweek zijn blik en streek de plooiën in haar enkellange marineblauwe rok glad. De rok was samen met een witte blouse, marineblauwe blazer en een bruine riem in de loop der jaren haar officiële werkuniform geworden. In haar kledingkast hingen nog een paar vergelijkbare setjes en verder zo goed als niets.

Kool gromde iets, keek boos naar de twee vrouwen, draaide zich mopperend om en liep weg.

‘Wat mankeert hem?’ vroeg Grace en ze schudde zo hard met haar hoofd dat haar schouderlange zwartbruine krullen alle kanten op vlogen.

‘Ik denk dat hij geïrriteerd is omdat vanmorgen zijn seksistische opmerkingen niet erg gewaardeerd werden,’ zei Kitt en ze blies in haar thee voor ze een eerste slok nam. De warme vloeistof gleed door haar keelgat en doofde de vlammen die de eerste klant van de dag had aangestoken. Terwijl het vuur veranderde in gloeiende kooltjes, steeg uit de as de vertrouwde twijfel op. Misschien was er wel een andere manier om op zo’n man te reageren...

‘Lieve help,’ zei Grace. ‘Daar heb je op een ochtend als deze echt geen zin in. Maar het verbaast me dat je een kater hebt van vrijdagavond. Meestal kun je beter tegen drank.’

‘Vrijdag- en zaterdagavond, voor de duidelijkheid. Twee avonden achter elkaar,’ wierp Kitt tegen. ‘Het is eigenlijk de schuld van Evie... of van Meg Ryan, daar ben ik nog niet helemaal achter.’

‘Meg Ryan?’ vroeg Grace. ‘Ik kan me haar op de een of andere manier niet voorstellen op zaterdagavond in de Nag’s Head met jou en Evie en een glas bier in haar hand.’

‘Evie en ik zijn uitstekend gezelschap. Meg Ryan zou zich daarmee gelukkig mogen prijzen,’ zei Kitt en ze glimlachte bij de gedachte aan haar beste vriendin, ook al was haar kater ten dele aan haar te wijten. Haar vriendin was er kennelijk nog beroerder aan toe. Kitt kreeg elke maandagochtend een appje van Evie dat ze niet haar haar werk wilde. Elke maandag, behalve vandaag. Evie was verslaafd aan appen dus als ze de aanblik van haar telefoon niet kon velen, was het slecht met haar gesteld – sherry was echt een duivels drankje.

Ze keek op en zag het ontzettend schaapachtige gebaar waarmee Grace een lok achter haar oor streek en tegelijk een hand voor haar mond deed om haar grijns te verbergen.

‘Wat is er?’ vroeg Kitt.

‘Niks, ik moet lachen om wat je zei,’ zei Grace met een afwendend gebaar. De turquoise mouwen van het lange, gebloemde vest dat ze over een witte blouse droeg op een spijkerbroek, staken fel af tegen haar donkere huid, nog bruiner na haar jaarlijkse septemberreisje naar haar grootouders in India.

Kitt schudde haar hoofd. Grace studeerde nu een jaar psychologie en paste haar diensten in de bibliotheek aan aan haar colleges om de reis naar Leeds die ze elke dag maakte, te kunnen bekostigen. Tijdens de maanden die ze aan de bestudering van het menselijke gedrag had besteed, was ze kennelijk niet toegekomen aan haar eigen tics en hoe veelzeggend die waren. Ze had een glad, enigszins spits gezicht met scherpe jukbeenderen die de minste gezichtsuitdrukking versterkten.

‘Daar lach je niet om. Het gaat zeker weer om de mok, of niet? Raak je daar dan nooit aan gewend?’

‘Nooit,’ zei Grace en ze keek hoe Kitt de mok, die ze in april voor haar verjaardag had gekocht, aan haar mond zette. Hij was neongeel en er stond met grote zwarte letters op: *Kus de bibliothecaresse*. ‘Dat was de mooiste dag van mijn leven.’

‘Grace...’ zei Kitt vermanend, maar het was al te laat.

Haar assistente had het kastanjebruine vilthoedje dat op Kitts bureau lag al gepakt. Er zat een zwart lint net boven de rand en ze droeg het altijd van de herfst tot het voorjaar.

Je zag Kitt nooit zonder.

Het was ook het perfecte rekwisiet voor de rare invallen van Grace en haar, niet altijd gewaardeerde, parodieën.

Grace zette het hoedje op haar hoofd en spreidde haar handen. ‘Een cadeautje? Voor mij? Echt, Grace, we kennen elkaar nog niet lang genoeg voor dergelijke quatsch.’

Kitt grijnsde. ‘Zo deftig praat ik niet.’

Grace negeerde het protest van haar baas. Ze deed net of ze een doosje opendeed. ‘Ach, wat ontzettend leuk, een themmok, al weet ik niet of die tekst geschikt is voor op het werk.’

‘Zo is het wel genoeg,’ zei Kitt en ze trok haar hoed van het hoofd van Grace. ‘Zo klink ik als Hyacinth Bucket aan de steroïden.’

Op een andere plek op aarde zou een dergelijke brutaliteit worden vertaald als een teken van minachting. Kitt, geboren en getogen in Middlesbrough, wist maar al te goed dat in Yorkshire genegenheid en brutaliteit inwisselbaar waren. Dat wetende, was het cadeautje van Grace aan een vrouw die al sinds ze elkaar kenden geen date had gehad, een teken van mateloze bewondering. Om die reden dronk ze elke dag uit die mok.

Trouwens, als je de brutale streken van Grace even buiten beschouwing liet, wist Kitt dat ze van geluk mocht spreken dat ze de luxe van een assistente had. Kitt vond het vreselijk, maar ze herinnerde zich uit haar opleiding en uit de contacten die ze had met andere instellingen, dat bibliotheken door heel het land alleen konden overleven dankzij de inzet van behulpzame vrijwilligers.

‘Als je me lang genoeg hebt uitgelachen, kun je dan beginnen aan de stapel teruggebrachte boeken?’

Met een glimlach drukte Grace twee vingers tegen haar slaap in een zogenaamd saluut en liep naar het eerste karretje met teruggebrachte boeken.

Kitt nam nog een paar slokken thee en wreef met twee vingers over haar eigen slapen. Hoe ouder ze werd, hoe hoger de prijs werd voor een gezellig avondje, zeker wanneer er drank in het spel was. Hardy had gelijk, dacht Kitt en ze dacht aan de titel van de vijfde periode uit *Tess van de d’Urbervilles*: ‘De vrouw betaalt’, absoluut.

Ze keek uit het dichtstbijzijnde raam en speelde met de hanger, met daarin een citaat uit *Jane Eyre*, die ze elke dag droeg. Ze zuchtte om het herfstige landschap dat ze zag. Hoeveel ze ook had gelezen, geen gedicht of paragraaf had de dood ooit zo beschreven als een herfstdag in de stad York. Het uitzicht was als een regel die Keats had kunnen verzinnen, maar nooit had opgeschreven. De rozenbottels en lijsterbessen gloeiden met een oeroud vuur op tussen de heggen. Het pad langs de rivier was bezaaid met kastanjes, dennenappels en klimopbladeren en de rode sequoia’s schitterden als kooltjes tegen de ochtendhemel. En of deze aftakeling niet genoeg was, bevond de universiteitscampus zich dicht bij het centrum van de stad en klonk het geluid van de kerkklokken helder en zuiver over de Ouse. Het was een verfrissend geluid en klonk vaak in het Tudorgebouw waarin de bibliotheek was gevestigd en dat op de zuidelijke oever van de rivier stond, aan de rand van Rowntree Park.

Plotseling voelde Kitt twee scherpe tikken op haar rechterschouder. Het was een vast teken tussen Grace en haarzelf en betekende dat het moest lijken of ze het heel druk hadden.

Kitt keek op en zag Michelle, de manager op zich afkomen.

Grace, met de verschrikte ogen van een bang konijntje, pakte drie boeken meer dan ze kon dragen en liep snel in de richting van de boekenkasten.

Kitt schoot overeind en toverde de meest ingewikkelde

spreadsheet die ze in de gauwigheid kon vinden tevoorschijn op haar monitor.

Michelle had de veroordelende blik van een Gorgo en kon het moedigste hart reduceren tot stof. Die blik was nu op Kitt gevestigd.

‘Katherine?’

‘Michelle,’ zei Kitt en probeerde niet in elkaar te krimpen bij het horen van haar officiële naam. ‘Alles in orde?’

‘Niet echt.’

Kitt wendde verbazing voor; in de wereld van Michelle was er nooit iets in orde.

Haar lippen krulden zonder enige inspanning omlaag en zelfs haar muizige steile haar hing slap van ongenoegen.

Geen elasticiteit. Geen volume. Geen teken van leven.

‘We hebben een klacht ontvangen,’ zei Michelle en ze drukte een paars klembord tegen haar borst.

‘Lieve help,’ zei Kitt. ‘Waarover?’

‘Over jou.’

‘Over mij?’

Kool had dus een klacht ingediend. Hij had er geen gras over laten groeien.

‘Een dame die je vrijdag hebt geholpen? Kennelijk heb je, en ik citeer, haar: “het recht van spreken ontnomen”.’

‘O, dat,’ zei Kitt.

Kitt hoorde een van de winterlaarzen van Michelle tegen de vloer tikken. Een vloer van blauwe mozaïektegels, een aarde-werken oceaan die over alle zes verdiepingen van de bibliotheek golfde.

‘Ze maakte een racistische opmerking over een van de leden van de leesclub.’

‘Tegen mij heeft ze niets gezegd wat ongepast was,’ zei Michelle.

En het komt niet in je op mij na tien jaren trouwe dienst het voordeel van de twijfel te gunnen, dacht Kitt. ‘Nee, ze zou wel gek zijn.’

Michelle kruiste haar armen. ‘Je hoeft discriminatie niet te to-

lereren, maar dergelijke kwesties moeten beleefd worden opgelost.’

Kitt onderdrukte de aanvechting om, tegen beter weten in, te zeggen dat ze racisten voortaan beleefd zou bejegenen, maar zuchtte zo diep dat Michelle moest concluderen dat ze hier nog wel het een en ander over zou willen zeggen. ‘Ik zal zo beleefd mogelijk zijn,’ zei Kitt en dat was het beste wat ze kon beloven.

‘Dank je,’ zei Michelle, al gaf ze verder geen enkele blijk van dankbaarheid. ‘Ik ben er vanmiddag niet, dan weet je het vast. Ik heb een afspraak in het ziekenhuis.’

Zo lang als Kitt met haar werkte, had Michelle al last van maagzweren.

‘Ik hoop dat het goed gaat.’

‘Hé, moppie,’ klonk een bekende, hese stem.

Kitt draaide zich om en zag Ruby Barnett naar de informatiebalie voor studenten hobbelen. Ruby was achter in de tachtig en kwam vaak in de bibliotheek, al had ze niets met de universiteit te maken. Ze leed aan artritis en liep daarom met twee wandelstokken. Ze hijgde nog na van de twee trappen. Er was ook een lift die ze kon gebruiken maar dat weigerde ze om onbekende redenen. Deze ochtend leek ze nog erger buiten adem dan gewoonlijk. En dat kon maar één ding betekenen; ze had weer een paranormaal visioen gehad.

‘We moeten echt iets doen aan de beveiliging hier,’ siste Michelle in de richting van Ruby.

Ruby vertrok haar mond bij het commentaar van Michelle, maar haar blik bleef op Kitt gevestigd.

Michelle was nooit een fan geweest van Ruby, maar een halfjaar geleden had de oude vrouw tegen Michelle gezegd dat ze een visioen over haar had gekregen. In de verbeelding van Ruby, gevoed door de dubieuze paardenbloemenwijn die ze in haar badkuip maakte, werd Michelle in de gelegenheid gesteld een reis te maken naar Zuid-Amerika alwaar ze een belangrijke ontdekking zou doen. Naarmate de weken verstreken en Michelle niet verder op reis ging dan een weekend naar Cleethorpes, was de houding van Michelle jegens Ruby veranderd van lichte minachting naar openlijke irritatie.

‘Nu heb ik het echt gezien, Kitt. Iets van het grootste belang,’ zei Ruby tussen haar gehijg door.

‘Natuurlijk,’ zei Michelle en Gorgo verscheen weer.

‘Ga eerst even zitten,’ zei Kitt en ze wees op een stoel die voor haar bureau stond. De voorspellingen van Ruby kwamen nooit uit, tenminste niet vaker dan statistisch te verwachten was, maar er school geen kwaad in. Het enige waar Kitt zich zorgen over maakte, was de opwinding die ze bij Ruby teweegbrachten. Michelle zou het niet toejuichen dat het haar gemakkelijk gemaakt werd, maar het aanbieden van een stoel leek haar het minste wat ze kon doen terwijl Ruby tot zichzelf kwam.

‘Geen seconde te verliezen, er is geen seconde te verliezen,’ zei Ruby, maar ze ging wel zitten. ‘Het gaat om je toekomst. Je heel nabije toekomst.’

Kitt keek naar de oude vrouw. Haar korte haar was in een afwijkend soort oranje geverfd en vloekte met de veel te grote, rode regenjas die ze droeg. Wat zich daaronder afspeelde was een raadsel. Ruby was een keer midden in juni de bibliotheek binnen komen lopen verkleed als een elf van de kerstman zonder iemand uitleg te geven. Hoe vermakelijk het ook was, Kitt wist niet of ze in de stemming was voor Ruby’s versie van haar nabije toekomst.

‘Als het om mijn nabije toekomst gaat, Ruby, dan kom ik er vanzelf achter,’ zei Kitt in de hoop de oude vrouw te kalmeren.

‘Nee, nee,’ zei Ruby en haar groene ogen puilden bijna uit hun kassen. ‘Ik heb ze gezien.’

‘Wie?’ vroeg Kitt.

‘Politieagenten. Twee. Een man en een vrouw en ze zoeken je.’

Kitts hoofd schoot naar achteren. ‘Politieagenten? Ik denk niet-’

‘Eh, Kitt...’ zei Grace, die weer een stapeltje boeken kwam halen.

‘Wat nou?’ vroeg Kitt scherper dan ze bedoelde.

‘Kijk daar,’ zei Grace.

Kitt volgde de blik van de wijd opengesperde ogen van Grace en zag twee vreemden in pak, een man en een vrouw die met stevige stappen en een gezaghebbende blik op haar afkwamen.

‘Neem me niet kwalijk, dames,’ zei de mannelijke agent toen hij met zijn vrouwelijke collega voor het bureau stond. Hij sprak met een plaatselijk accent, maar er was iets aan zijn manier van spreken wat Kitt niet kon thuisbrengen. Hij zweeg even en toen zijn blik langs het groepje gleed, zag Kitt dat zijn ogen net zo blauw waren als de oceaan op een stormachtige dag, veel donkerder dan haar eigen ogen, die het meest leken op de kleur van topaas. Hij keek om beurten naar Michelle, Grace en Ruby en richtte zijn blik toen op Kitt. Hij maakte zich een klein beetje langer, haalde zijn legitimatie uit zijn binnenzak en hield het kaartje omhoog zodat alle aanwezigen het konden zien. ‘Ik ben inspecteur Malcolm Halloran en dit is brigadier Charlotte Banks.’

Zijn collega knikte even stijfjes en zei: ‘We zijn op zoek naar Katherine Hartley.’

De bibliothecaresse stond op van haar stoel en wierp een blik in de richting van Grace. Ze voelde de blik van Michelle maar durfde niet naar haar te kijken.

‘Dat ben ik,’ zei Kitt. ‘Is alles in orde?’ Het was een domme vraag en daar was ze zich van bewust. De politie kwam je niet opzoeken wanneer alles in orde was en even ging haar geest sneller dan haar mond. ‘Wacht, mijn familie? Het gaat toch niet om mijn vader en moeder, of wel? Of... Rebecca?’

Rebecca was de tweelingzus van Kitt, een arts die in een ziekenhuis in Northumberland werkte. Ze waren altijd hecht geweest, maar zonder dat ‘tweelinggedoe’ waarbij je geacht wordt het in je lijf te voelen wanneer de ander in gevaar is, ziek of stervende.

‘We zijn hier niet voor uw familie,’ zei Halloran. Hij had een

zware, vriendelijke stem en hief zijn handen in een kalmerend gebaar.

Kitt legde een hand op haar borst en sloot even haar ogen.

‘Het spijt me,’ zei Kitt. ‘Ik ben niet gewend aan bezoek van de politie.’

Halloran glimlachte niet, maar perste zijn lippen even op elkaar. Zijn blik ging weer van Grace naar Michelle en Ruby, die met open mond toekeken. ‘Kunnen we u even alleen spreken? De situatie ligt nogal gevoelig.’

Dat klonk onheilspellend.

Als fervent lezer was Kitt gewend de wereld om zich heen te decoderen. De hemel, de rivieren, het vervallen aanzicht van de oude, stenen gebouwen waar York uit opgebouwd was. En natuurlijk las ze ook mensen. Maar noch Halloran noch Banks boden in hun houding enig aanknopingspunt waarom ze een universiteitsbibliothecaresse wilden spreken.

Zelfs op haar hakschoenen reikte Banks niet tot de schouders van Halloran. Met haar houding wist ze dat echter uitstekend te compenseren. Fier rechtop met een ondoorgrondelijke uitdrukking op haar gezicht, haar haar strak naar achteren opgestoken. Banks had zich waarschijnlijk een keer te vaak moeten laten gelden tegenover haar mannelijke collega's en was makkelijk te ontrafelen.

Het gezicht van Halloran gaf niets prijs, misschien omdat het gedeeltelijk schuilging achter een donker, kort baardje. Net als zijn haar, vertoonde zijn baard grijze plukken. Zijn blauwe ogen boorden zich in die van Kitt, wat haar een akelig gevoel in haar maag bezorgde.

Ze kon er de vinger niet goed op leggen, maar het kostte haar moeite zijn blik vast te houden, dus ze liet haar blik zakken naar de knoop van zijn donkergrijze stropdas, het keurige witte overhemd en de scherpe vouwen in zijn pak.

Inspecteur – zo had hij zichzelf geïntroduceerd. Een detective.

Dat betekende dat wat hij te zeggen had, ernstiger was dan hij nu liet blijken voor het oog van haar collega's.

‘Pardon, agenten,’ zei Michelle, die daarmee de analyse van

Kitt van deze onwelkome bezoekers onderbrak. 'Ik beheer hier de verdiepingen één tot en met drie van de bibliotheek. Kunt u mij vertellen waar het over gaat?'

'Helaas kan ik deze kwestie alleen met juffrouw Hartley bespreken,' zei Halloran.

Michelle kneepte haar ogen samen en wendde zich tot Kitt. 'Het is voor jou te hopen dat je geen problemen veroorzaakt,' zei ze. 'Een klacht over sarcasme is één ding, maar als je problemen hebt met de politie, is dat een reden voor ontslag, begrijp je. Het doet er niet toe.'

Wat Kitt betrof verdween Michelle daarmee en haar stem loste op in het niets.

Inspecteur Halloran was tussen Kitt en haar bazin in gaan staan.

Ze zag alleen nog zijn brede rug. Ze kon zich de blik van verbijstering op het gezicht van Michelle goed voorstellen toen ze de inspecteur hoorde zeggen: 'Zo is het genoeg. We zijn hier om juffrouw Hartley te spreken en nergens anders voor. Als u het niet erg vindt, willen we graag verder met ons werk.'

'Ja, natuurlijk,' zei Michelle met een kleiner stemmetje dan Kitt ooit had gehoord. Hoe ze ook tekeerging, Michelle wist zich geen raad met mensen die tegen haar in gingen, wat Kitt net had willen doen toen de inspecteur het heft in handen had genomen.

Halloran wendde zich weer tot Kitt. 'Is er hier een ruimte waar we rustig kunnen praten, juffrouw Hartley?'

'Eh, rustig, ja,' zei Kitt en ze keek Halloran even aan. 'Grace, wil jij de balie even in de gaten houden voor mij?'

'Ja, natuurlijk,' zei Grace op een iets te luchtige toon gezien de situatie.

Kitt wist hoe nieuwsgierig haar assistente was. Zodra Michelle verdwenen was, zou ze achter het bureau gaan zitten om een strategie uit te denken om dicht genoeg bij het kantoortje op de tweede verdieping te komen om af te luisteren waar haar bazin en de politie het over hadden.

'Ik zei het toch, of niet?' zei Ruby met een grijns op haar

gezicht. ‘Ruby had het dit keer wel bij het rechte eind. Ik had het allemaal al gezien.’

‘Ja,’ zei Kitt terwijl Banks, die haar mond nog niet had opengegaan, een wenkbrauw optrok naar de oude vrouw. ‘Je hebt een bezoek van de politie voorspeld, een halve minuut voor ze er waren, een verbijsterend voorbeeld van je vaardigheden. Je hebt natuurlijk niet gehoord dat ze naar mij vroegen bij de receptie toen ze binnenkwamen, of wel?’

Ruby liet haar hoofd zakken en speelde met de ceintuur van haar regenjas. ‘Nee...’

Kitt glimlachte naar Ruby als een boer met kiespijn. Meteen voelde ze dat Halloran naar haar keek. Hij kwam scherp over, maar dat was, zo redeneerde Kitt, waarschijnlijk een vereiste op het cv van een inspecteur. ‘Komt u maar met mij mee,’ zei ze tegen de politiefunctionarissen.

‘Een van de seniorstudenten?’ vroeg Halloran, die een stap sneller ging lopen om de bibliothecaresse bij te houden. Zij kon alleen stilstaan of doelbewust doorlopen, daar zat niets tussen.

Kitt wierp een zijdelingse blik op de inspecteur. Zou hij werkelijk geen enkele aanwijzing geven over de aard van hun bezoek tot ze in een afgesloten kantoortje zaten? Als dat geen reden was om nog sneller te gaan lopen, wist ze het ook niet.

‘Ruby? Nee,’ zei Kitt en ondanks de potentieel ernstige aard van de zaak grinnikte ze even, een duidelijk teken dat ze de kater te boven aan het komen was. ‘De universiteit heeft een open campus. Ruby is aan komen lopen als huismedium.’

‘Ruby? Toch niet Ruby Barnett?’ vroeg Halloran.

‘Eh, ja, ik geloof wel dat ze zo heet,’ zei Kitt.

‘Juffrouw Barnett heeft een aantal keer het bureau gebeld met voorspellingen over vermiste personen,’ legde Halloran uit.

‘Ik hoop dat ze geen problemen heeft veroorzaakt,’ zei Kitt met haar hand op de deurkruk van het kantoortje. ‘Ze kan nogal overenthousiast raken als ze denkt dat ze iets belangwekkends te melden heeft. Als ik had geweten dat ze de tijd van de politie verspilde, zou ik strenger zijn-’

‘Bij een vermissing krijg je altijd een aantal telefoontjes. Men-

sen hebben een “gevoel” over van alles. En soms komt er een serieus aanknopingspunt uit,’ zei Halloran en toen keek hij naar de grond. Plotseling leek hij te bezwaard door een gedachte om nog langer zijn hoofd omhoog te kunnen houden.

‘En de suggesties van Ruby?’ vroeg Kitt.

Halloran keek op en bestudeerde haar gezicht. ‘Het spijt me, ik kan niet in detail op specifieke zaken ingaan, juffrouw Hartley.’

‘Wat flauw,’ zei Kitt en ze trok haar wenkbrauwen op naar Banks in een poging haar bij het gesprek te betrekken, maar haar gezicht was ondoorgrondelijk. Het stoorde Kitt dat Banks zo zwijgzaam bleef. Het was een aanwijzing, behalve dat zij ondergeschikt was aan Halloran, dat hun komst een serieuze zaak betrof.

Kitt schraapte haar keel en opende de deur naar het kantoor-tje. Ze gebaarde naar Banks, die zonder een woord te zeggen, naar binnen liep.

Kitt keek weer naar Halloran, die tegenover haar stond in de deuropening. ‘Ik had zonet mijn bazin zelf wel aangekund, hoor. U had niet hoeven ingrijpen,’ zei ze en meteen vroeg ze zich af waarom ze de moeite nam erover te beginnen.

‘Daar twijfel ik niet aan, maar de tijd dringt en ik dacht dat een politiepenning er meteen een eind aan zou maken.’

Ze keken elkaar aan.

‘Ahum.’ Banks kuchte om de stilte te doorbreken en Kitt gebaarde dat Halloran voor kon gaan naar ongetwijfeld het kleinste kantoortje van de universiteitsbibliotheek.

Misschien wel van heel de stad.

Het personeel van de afdeling kon er niets aan doen, het kwam door de afwijkende vorm in vergelijking met de kantoortjes op de andere verdiepingen. Het was net of de aannemer ergens een meetfout had gemaakt en die had proberen te verdoezelen met een ruimte met meer gekke hoekjes en alkoven dan Kitt ooit had gezien. Het rook er gelukkig vertrouwd omdat er heel de dag geurige thee gezet werd.

‘Ga zitten,’ zei Kitt en ze wees op twee versleten gebloemde

leunstoelen. 'Kan ik jullie wat te drinken aanbieden?'

'Nee, dank u, juffrouw Hartley,' zei de inspecteur. 'Zoals ik al zei, dringt de tijd en ik denk dat u beter even kunt gaan zitten. Wat we te zeggen hebben zal misschien een schok zijn.'

Langzaam liet Kitt zich in de dichtstbijzijnde stoel zakken. Er viel zo'n beladen stilte dat Kitt moeite kreeg met ademen en het ongewone van deze maandagmorgen haar hard trof. Nu kon ze de aandacht niet meer afleiden met kletspraatjes over een zogenaamd bejaard medium.

Halloran sloot de deur achter zich.

Ze zat gevangen in een kantoortje met twee politieagenten en ze wist niet wat ze haar te zeggen hadden.

Oorspronkelijke titel *Murder by the Minster*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd

Copyright © 2019 Helen Cox

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Kris Eikelenboom

Omslagontwerp De Weijer Design

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6310 4

ISBN e-book 978 90 261 5962 6

ISBN luisterboek 978 90 261 5963 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.